

STAR TREK

NOVÁ GENERACE

ODPOR

The book cover features a composite image. On the left, a Klingon warrior's face is shown in profile, looking upwards, with a greenish-yellow glow. On the right, a Klingon warrior's face is shown in a close-up, looking forward, with a dark, textured helmet. In the center, a Klingon warrior is shown in a dynamic pose, holding a sword. The background is dark with a nebula and a bright orange and red energy source. The text is in a serif font, with 'STAR TREK' and 'ODPOR' in large letters and 'NOVÁ GENERACE' in smaller letters.

J. M. DILLARD

BROKILON

STAR TREK: THE NEXT GENERATION
RESISTANCE

Copyright © 2007 by CBS Studios Inc.
All Rights Reserved.

STAR TREK and related marks are trademarks
of CBS Studios Inc.

This book was originally published by Pocket Books,
a Division of Simon & Schuster, Inc., under exclusive license
from CBS Studios Inc.

Translation © 2017 by Michaela Burock

Cover © 2017 by Jakub Schejbal

Czech Edition © 2017 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-346-1 (pdf)

STAR TREK

NOVÁ GENERACE®

ODPOR

J. M. DILLARD

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2017

DOSUD VYŠLO:

Star Trek: KUSY - jedinečná sbírka česko-slovenské fan-fiction

ENTERPRISE

Kompletní trilogie ROMULANSKÁ VÁLKA:

#1 Kobayashi Maru, #2 Pod křídlem dravce, #3 Odvážně vstříc bouři

PŮVODNÍ STAR TREK

Zkouška ohněm: McCoy - Odkud přicházejí stíny

Zkouška ohněm: Spock - Oheň a růže

Star Trek (2009) - *přepis filmu*

NOVÁ GENERACE

#1 Loď duchů, #2 Strážci míru, #3 Děti z Hamlinu, #4 Otázka bezpečnosti,

#5 Zóna úderu, #6 Boj o moc, #7 Masky, #8 Čest kapitánů, #9 Výkřik

do tmy, #10 Prašť jako uhoď, #11 Guliverovi chráněnci, #12 Svět zkázy,

#13 Oči vidoucích, #14 Vyhnanci

Q na druhou, Imzadi, Imzadi II: Trojúhelník

Nemesis - *přepis filmu*

Smrt v zimě

Odpor

TITAN

Mezi dvěma světy, Černý král, Orionovi psi

DEEP SPACE NINE

#1 Vyslanec, #2 Obležení, #3 Hledání, #4 Vlastní krev, #5 Padlí hrdinové

VOYAGER

#1 Ochránce

#2 Únik

#3 Ragnarök

Teorie strun: Kniha první - Koheze

Teorie strun: Kniha druhá - Fúze

Pro Sáru
Na pořádný kus naděje

PROLOG

Začalo to stejně jako předtím: klaustrofobní sny, pocit nadcházející hrůzy a spánek roztržštěný zoufalým, chraplavým lapáním po vzduchu.

Jean-Luc Picard ve tmě odhodil zamotané přikrývky a vstal. Připadalo mu, že se již nespočetněkrát probudil sevřený mlhavou hrůzou a po paměti prošel neosvětlenou ložnicí. Vstoupil do koupelny a zastavil se u zrcadla.

„Rozsvítit,“ pronesl chraptivým hlasem a zalilo ho světlo.

Oslněný se zašklebil na svůj odraz. Vypadal stále stejně hladce oholený, se štíhlými, ostře řezanými rysy korunovanými lesklou pleší. Přesto bylo něco trochu jinak, nějak špatně. Podrobně studoval svůj obličej a hledal vysvětlení pro pocit, že se on, že se celý jeho svět, pokrřivil.

Kůže pod jeho levou lícní kostí sebou v sotva znatelném pohybu cukla. Picard se naklonil blíž, svíral chladné okraje pultu. Byla to jen jeho představitivost, výsledek paranoie způsobené prchavým, polozapomenutým snem?

Ne. Sval v jeho tváři sebou opět lehce škulb a zavlnil se. Picard k němu znepokojeně přiložil ruku a pod masem nahmatal tvrdý objekt, který nebyl ani zub, ani kost, byl zcela nelidský.

Odtáhl prsty, které se mu přes veškerou snahu třásly. Nyní už objekt do jeho tváře tvrdě tlačil jako dětská pěst, která se snaží prodrat kůži ven.

Pocit tlaku se stupňoval až na hranici snesitelnosti. Picard se zděšením sledoval, jak se kůže jeho tváře natahuje až na nejzazší mez, kdy z ní vystoupal tvrdý, podlouhlý válec a pronikl skrz maso.

Zarážející byla nepřítomnost krve, jen prudký záblesk bolesti. Vynořila se blyštivá štíhlá stříbrná ručička a natáhla se až na šířku dlaně, než se zastavila několik centimetrů před zrcadlem. Její konec se se zavrčením otevřel a rozkvetl do hubených prstů, ostrých jako břitva, smrtících prstů vyrobených k polapení, zabíjení, přetvoření...

„Borgové,“ zašeptal Picard. Záblesky snu se mu vrátily: nekonečné řady kovových výklenků naplněných asimilovanými, bezduše očekávajícími rozkazy. Operační sál, moderní a výkonný, přesto středověce groteskní. Zdi rámované umělými končetinami, očními implantáty, ostrými pilami, žhavými lasery. A nejhorší ze všeho byla samotná královna, ne víc než hlava s rameny bez těla, její tmavé rty stočené do toho nejzvrácenějšího samolibého úsměvu, její kovově černé oči plné slibů a výhrůžek...

Byli jsme si blízcí, ty a já. Stále slyšíš naši píseň.

Už ne. Už ne, už nikdy ne.

Blyštivé kovové prsty zacvakaly, ohnuly se pár centimetrů před jeho očima a zahalily jeho odraz, jeho jedinečnost. Picard poklesl v kolenou, jeho ruce stále svíraly pult. Tentokrát výkřik nebyl tichý.

Jeho zvuk – který vyšel jen jako hlasitý povzdech – ho probral do plného vědomí. V následném chvilkovém zmatku si přitiskl ruku ke tváři a k velké úlevě odhalil jen lidskou tkáň. Jeho dech byl mělký a zrychlený. Donutil ho prohloubit se a zpomalit, zatímco se vracel zpět do skutečnosti.

Byl ve své posteli a na *Enterprise* panovala noc. Až nyní byl doopravdy vzhůru.

„Jean-Lucu?“ ozval se vedle něj hlas, jemný a ospalý. Následoval zvuk dlouhých, štíhlých končetin hýbajících se v peřinách. „Jean-Lucu, všechno je v pořádku. Byl to jenom sen.“

„Beverly.“ Jeho hlas byl chraplavý spánkem. Pročistil si hrdlo. „Ano, samozřejmě. Jsem v pořádku. Jenom sen.“

Obrátila se na bok. Neviděl její výraz, jen siluetu. Opřela se na polštáři o loket a hlavu si položila do dlaně. Konečky jejích vlasů se mu otřely o rameno. „O čem byl?“

Lehce strnul. Znal jemné rozdíly v jejím tónu. Teď byla doktorka, ne milenka nebo přítelkyně. A ptala se na otázku, na kterou již znala odpověď.

„Zase jsem mluvil ze spaní,“ řekl plochým, jízlivým tónem.

Přikývla. Povzdechl si, když pokračovala: „Chceš si o tom promluvit?“

„Co k tomu říct? Nevím, proč se mi zdá o Borzích. To už se vše dávno vyřešilo.“

Její skepsi vyčetl z lehkého pohybu hlavou, dříve než promluvila. „Rána hluboká jako ta tvoje se nikdy zcela nezhojí, Jean-Lucu.“

„Potom mi pomoz zapomenout.“ Vzal ji za ruku, kterou si podpírala hlavu, a jemně ji přitáhl k sobě. Neodporovala, jen se zasmála a skulila se k němu, téměř přímo na něj. Letmo ji políbil a ve tmě se jeden na druhého usmívali.

„Mrzí mě, že tě to stále trápí,“ řekla tiše.

Pokrčil rameny. „Netrápí mě to. Byl to jen záblesk z podvědomí, nic víc.“ Pohládl ji po vlasech. „Promiň, že jsem tě vzbudil. Běž zase spát.“

Zívla a uvelebila se k němu, tvář položenou pod jeho klíční kostí. Ve chvílce opět tvrdě spala, což byla dovednost, kterou zvládali všichni doktoři již od lékařské školy.

Škádličoval ji kvůli tomu, ale byla to schopnost, kterou jí záviděl, hlavně nyní, když zcela probuzený zíral do stropu a cítil její pravidelné oddychování proti svým žebrům.

Ten sen ho trápil. Bylo to už dlouho, co naposledy pomyslel na Borgy. Nemohl si už vybavit, kdy naposled vědomě znovu prožíval hrůzu ze své existence v podobě Locuta – napůl muže a napůl stroje. Nerozuměl, proč by se mu ty vzpomínky měly vybavit zrovna teď. Ještě důležitější bylo, že nevěděl, proč by měly být natolik znepokojivé.

V uchu zaslechl ten nejtišší šepot.

„Cože?“ sklonil bradu k Beverly. Tvrdě spala. Rozhodl se, že jen něco zamumlala ze snu. Obrátil pohled zpět ke stropu a zavřel oči, pevně rozhodnutý vypustit z hlavy všechnen hloupý strach a znovu se ponořit do spánku. Nadechl se a zhluboka vydechl, zatímco nechal tělo uvolněně se zabořit do postele.

Další šepot, příliš tichý na to, aby mu bylo rozumět.

Picard otevřel oči. Tentokrát se už k Beverly nesklonil, věděl, že to nebyla ona. Protože k osamělému hlasu se přidávaly další a další... až se z nich stal nejasný, vzdálený sbor tisíců.

Stále slyšíš naši píseň.

Byl to, jak Picard bohužel přesně věděl, šepot Společenstva.

Byl to hlas Borgů.

1

Když lodní čas odbil ráno a Picard se probudil, Beverly už byla pryč. Jeho mysl byla jasná, osvobozená od nočních blesků. Oblékl se, a poté co si v duchu prošel všechny úkoly pro následující den, byl přesvědčený, že šepot Borgů nebyl nic než jen pozůstatek jeho snu.

První zastávkou byla strojovna. Picard vešel a našel B-4 sedět s nohama nevědomě nemotorně roztaženýma. Byl oblečený v obvyklé kombinéze hořčičné barvy. S prázdným, vlídným výrazem se bez jakékoli známky zvědavosti bezelstně rozhlížel po okolí. Picard se nemohl rozhodnout, jestli android vůbec zaznamenal jeho příchod, anebo alespoň přítomnost Geordiho La Forge a Beverly Crusherové.

„Kapitán Jean-Luc Picard,“ řekl B-4 nakonec bez známky intonace. Ze zkušenosti Picard věděl, že to nebyl pozdrav, B-4 jen papouškoval názvy věcí, které znal. Ale kvůli ostatním to tak vzal.

„Dobré ráno, B-4,“ odpověděl mu rychle s falešným nadšením. Beze slov přikývl na pozdrav Geordimu a Beverly.

Geordi stál vedle androida. Beverly naproti nim, ruce založené na prsou, její výraz přísně profesionální, byla tu jen jako hlavní lékařský důstojník a nic víc. Technicky

vzato, vzhledem k tomu, že B-4 nebyl lidská bytost, nadcházející událost lékařským zákrokem nebyla, ale Beverly přesto trvala na své přítomnosti.

Geordiho obličej také vypadal vyrovnaně, i když výraz jeho krystalických očních implantátů měl bolestivý podtón. Dat byl jeho nejbližší přítel a čas strávený s B-4, Datovou kopií ve fyzické podobě, rozhodně však ne v osobnosti, intelektu nebo chování, ztrátu přítele jen zdůraznil. Geordi posledních několik měsíců s B-4 pracoval v naději, že vzkřísí Datovy vzpomínky, a pokud by to bylo možné, znovu stvoří vše, čím Dat byl.

Snaha, která se ukázala být krutým způsobem marnou. B-4 chrlil jména a útržky událostí z Datovy minulosti, ale nikdy je nezahrnul do kontextu ani nevěnoval pozornost jejich významu.

Přesto když bloumal chodbami *Enterprise*, často s Geordim v zádech, udržoval B-4 Datova ducha při životě pro každého z nich. Picard se stále vyrovnával se svou vlastní vinou. Tím nejlidštějším, milujícím gestem obětoval Dat sám sebe, aby jeho kapitán a posádka přežili. Měsíce poté si Picard stále vybavoval ten hrozivý pocit zhmotnění se na můstku, oslepující výbuch *Scimitaru*, uvědomění si, že Dat je mrtvý, rozprášený do neexistence...

Nebyl ani čas se rozloučit. Velmi mu chyběla Deanna Troi, která nyní sloužila se svým manželem na Titanu. Až po jejím odchodu si uvědomil, jak moc na její rady spoléhal nejen v záležitostech pracovních, ale i osobních. Nyní byl omezený jen na vzpomínku na to, co mu řekla předtím, než s Willem opustili *Enterprise*:

Datův poslední čin ho učinil šťastným, dal jeho existenci smysl. Ano, mohl žít o mnoho století déle... ale k čemu je nesmrtelnost, když nemá smysl?

Jako v tomto případě, pomyslel si Picard, když se díval

na androida před sebou. Kapitán se postavil vedle Beverly. B-4 nadále seděl s prázdným pohledem, nevšimavý k pocitům lidí kolem sebe. Dat by samozřejmě byl až přehnaně uvědomělý. Picard se snažil, zcela neúspěšně, potlačit vzpomínku na Data stojícího v horoucí poušti planety Kolarus, jak zvedá z písku hlavu B-4 a drží ji před sebou v nechtěné imitaci Hamleta s Yorickovou lebku. Bratře, oslovil ho Dat. To byl celý Dat, toužící po nejbližším z lidských vztahů.

„B-4,“ řekl Geordi jemným tónem, který často používal v rozmluvách se svým dávným přítelem, „uvědomuješ si, co se chystáme udělat?“

La Forge si nevědomky pohrával s laserovým klíčem, jež svíral v ruce. Nedaleko stály otevřené kontejnery, jeden ve tvaru torza, další lebky. Třetí byl vyrobený na končetiny. B-4 se měl brzy navrátit do stavu, v jakém byl nalezen: rozebrán.

Android se postupně podíval na každého z nich: Beverly, Picarda a zpět na Geordiho.

„Posíláte mě pryč,“ řekl B-4.

„Ano,“ odpověděl Geordi s nekonečnou trpělivostí. „Pojedeš do Daystormova institutu. Budou tě tam studovat a učit se tvůj design, jak jsi vyrobený.“

„Jak jsem vyrobený,“ zopakoval B-4 bez intonace. Podíval se na kontejnery a potom na palubu.

„Chystáme se tě deaktivovat,“ pokračoval Geordi. „Nejspíš napořád. Mluvili jsme o tom, vzpomínáš si?“

„Vzpomínám si,“ odsouhlasil B-4, rozptýlený pohybem inženýrky procházející ke svému stanovišti.

Spíš pro sebe než pro androida Geordi dodal: „Děláš dobrou věc, B-4. Pomáháš vědět.“

Po krátké chvilce ticha B-4 vzhlédl k La Forgeovi a náhle se zeptal: „Jaké je to být deaktivován?“

Geordi byl zaskočený. Do situace se vložila Beverly.

„Je to jako... nic,“ řekla. „Jako nebýt vůbec nikde. Není to nepohodlné. Lidé by to přirovnali k bezesnému spánku.“

„Nic?“ naklonil B-4 hlavu v bolestivé imitaci Data.

Geordi se vzpamatoval a přikývl. „Nic neuvidíš ani neuslyšíš. Už nebudeš dostávat žádné vstupy.“

B-4 uvážlivě zamrkal. „To zní dost nudně. Nemyslím si, že chci být deaktivován.“

Geordi se bezradně podíval na Picarda. Beverly vedle něj přešlápla, zjevně nespá.

„B-4,“ řekl Picard přísně. „Už je příliš pozdě, aby sis to rozmyslel. Souhlasils, že budeš deaktivován. Bylo to správné rozhodnutí a musíš ho uposlechnout.“ Nebyl čas na dlouhé rozhovory. Pravda, situace mohla vyvolávat vzpomínky na ztraceného přítele, ale rázný zákrok byl nutný, aby se uchránili sentimentu. B-4 zkrátka a jednoduše nebyl Dat.

Následovala krátká pauza. „Dobře,“ odpověděl B-4 smířeně.

Picard stroze kývl na Geordiho. „Prosím, deaktivujte ho, pane La Forgi.“

Geordi ani chvílku nezaváhal a volnou rukou nahmatal panel na krku B-4, otevřel ho a zmáčkl vypínač.

Android ztuhl, jeho oči přestaly mrkat, hlava strnula, končetiny se již nevrtyly v realistickém napodobení lidského pohybu. I jeho lehce příjemný výraz se změnil v bezduchou prázdnotu. V méně než tisícině sekundy se proměnil z cítící bytosti na neživý předmět.

Picard očekával, že tento okamžik bude nejjednodušší. K jeho překvapení však byl nejobtížnější. Protože teď tu přímo před nimi seděl Dat a vypadal stejně jako pokaždé, když ho byli nuceni vypnout. B-4 už neměl prázdný výraz a ustalo i bezduché opakování, aby jim připomínaly, že to byl někdo nebo něco jiného. Picardovi se sevřelo hrdlo.

Vybavil si, jak kdysi, před mnoha lety, velení Flotily chtělo Data deaktivovat a zkoumat. Vzpomínal si, jak těžce a výřečně proti tomu spolu bojovali a vyhráli.

Nyní měl pocit, že nakonec prohrál.

Beverly, stojící vedle něj, několikrát rychle zamrkala, aby samu sebe vytrhla ze zamyšlení. Geordi nuceným, tichým tónem řekl: „Já už to tu dokončím, kapitáne. Do hodiny bude připravený k přepravě.“ Pozvedl v ruce laserový klíč a zmáčkl přepínač.

„Výtečně,“ odpověděl Picard. Otočil se a zkusil zanechat vzpomínky na Data za sebou ve strojojně, stejně jako předtím pustil z hlavy svůj sen o Borzích.

Byla to podivná noc, následovaná podivným ránem. Picard se stále nemohl zbavit pocitu, že se světem je něco špatně. Nic víc než přízraky, povzbuzoval sám sebe. Nic skutečného, jen duchové. Duchové a šepot...

Jak pokračoval turbovýtahem vzhůru k můstku, lepšila se mu nálada. Jeho další úkol byl mnohem veselejší a své oznámení naplánoval s velkou pečlivostí. Včerejší noci, když obdržel očekávané zprávy od velení Flotily, vychutnali si s Beverly každý sklenku vína a smáli se jeho hanebnému plánu na sdělení oné noviny. Po službě naplánovali malou oslavu pro vyšší důstojníky.

Picard se téměř usmíval, když turbovýtah zpomalil a zastavil na můstku, ale těsně předtím, než se dveře otevřely, se přinutil mračit, aby vstoupil se správně ponurým výrazem.

Můstek *Enterprise* byl učebnicovým příkladem tiché efektivity. Poručík Sára Naveová, bývalá členka bezpečnosti s plavými vlasy, které nosila volně svázané u krku, seděla u kormidla a na hlavní obrazovce studovala hvězdy před sebou. Naveové vážný výraz a dokonalá profesionalita byly v kontrastu s jejím chováním mimo službu. Na Akademii měla pověst průšviháře milujícího zábavu.

Kapitán vzpomínal, že kdysi míval pověst velmi podobnou její. Na rozdíl od něj však Naveová odpromovala jako nejlepší z ročníku a byla expertkou ve svém oboru.

Narozena na Rigelu lidským rodičům, vysoce postaveným důstojníkům Hvězdné flotily. Naveová byla zázračné dítě, od raného dětství přesvědčená, že půjde v rodinných šlépějích. Její hvězdné školní výsledky stačily na to, aby jí byl povolen předčasný vstup na Akademii Flotily. Ve zrychleném programu odpromovala ve věku pouhých osmnácti let. Nyní jí bylo pětadvacet a měla za sebou již sedm let příkladné služby, i když tomu Picard vzhledem ke skutečnosti, že vypadala mladší, než byla, někdy těžko věřil. Měla tvář lesní víly, která jí vždycky bude dodávat zdání mládí, až do pokročilého věku.

Přestože měla dlouhé a štíhlé nohy, vysoká nebyla. Její síla však byla imponující, zčásti proto, že začínala u bezpečnosti. Často cvičila s Worfem boj s *bat'lethem*, klingonskou šavlí ve tvaru půlměsíce, i když s lehkým hendikepem. Picard byl rád, že se s Worfem spřátelili. Obvykle se Worf s novými lidmi seznamoval jen obtížně.

Na čele se Naveové objevila lehká vráska, jak se soustředila na ovládací panel, aby udržela loď na kurzu k planetě Repok. Repokané souhlasili, že jim Federace pomůže vyjednat mír se sousedy na Trexatu. Můstku velel nadporučík Worf, kostnaté čelo mu dodávalo výraz věčného zamračení, dlouhé vlasy mu spadaly po širokých zádech v červenohnědém copu. Picard si stále ještě nezvykl vídat ho v kapitánském křesle.

Posledních několik měsíců se Klingon choval nezvykle zdrženlivě. Picard jeho zádumčivost přičítal smutku nad ztrátou Data a převelení tolika členů posádky jinam. Početným změnám se museli přizpůsobit všichni. V minulosti pro ně bylo obtížné, když ztratili celou *Enterprise*, ztrácet jeden druhého však bylo těžší.

Zvuk dveří Worfa donutil se otočit. Stačilo mu jen zahlédnout Picarda, aby vstal a přesunul se do křesla prvního důstojníka. Picard kolem něj prošel, úkosem se na něj podíval a přikázal mu: „Do mé pracovny, pane Worfe.“ Otočil se k navigaci. „Poručíku Naveová, máte můstek.“

Kapitán nečekal na odpověď a zamířil přímo do pracovny ke svému stolu. Posadil se, vědomý si toho, že je mu Klingon v patách. Když Worf vešel a zavřely se za ním dveře, pokynul mu k židli naproti sobě.

Worf nikdy nepůsobil dojmem, že by se mu sedělo pohodlně, raději stál v pozoru. Nervózně si položil velké bronzové ruce na kolena. Vypadal jako zhmotnění spoutané síly.

Picard potlačil úsměv, který se mu dral na rty, a nasadil pečlivě vypočítaný zdráhavý výraz. Jeho vystoupení mohlo začít.

„Pane Worfe,“ začal tichým hlasem, „několik posledních měsíců jste příkladně zastával povinnosti dočasného prvního důstojníka.“

„Děkuji, kapitáne,“ Worf si během slov chvály nervózně poposedl na kraj židle, očividně se nemohl dočkat, až ji co nejrychleji opustí.

„Nicméně,“ pokračoval Picard, „myslím si, že chápete, že je třeba najít trvalou náhradu.“ Na pár vteřin se odmlčel v dramatické pauze. Svou roli si vychutnával. „Chci, abyste věděl, že jsem tvrdě bojoval, abyste to byl vy. Ale velení Hvězdné flotily učinilo rozhodnutí dávno předtím, než jsem vás doporučil.“ Kapitán s povzdechem pozdvihl ruku v gestu „dělal jsem, co se dalo“.

Worf seděl nehybně jako kámen.

„Obávám se, pane Worfe, že jsem včera večer obdržel jméno stálého prvního důstojníka. Do funkce nastoupí okamžitě.“

Pokud byl Worf zklamaný, nedal to najevo. Picard to od

něj ani nečekal. „Rozumím, kapitáne. Mám se vrátit na svou předchozí pozici?“

Jeho dotaz Picarda zaskočil. Počítal s tím, že se ho Klingon bude vyptávat na jméno domnělého nástupce, obzvlášť pokud měl nastoupit ihned, což by znamenalo, že se jedná o někoho z posádky. To nebyl Worf ani trochu zvědavý, že by byl někdo s nižší šarží povýšený místo něj? Tohle nebyl konec, který si Picard pro svůj žert plánoval.

Možná Worfa nechtěně urazil.

„Pane Worfe,“ řekl konečně veselejším tónem a dovolil si usmát se. „Odpusťte mi, že jsem si z vás utahoval. S pýchou vám oznamuji, že velení Flotily dalo na mé doporučení a schválilo vás do funkce stálého prvního důstojníka na *Enterprise*.“

Následovala pauza. Picard čekal slova „Děkuji, kapitáne“, ale ta nepřišla.

„Je mi líto, kapitáne,“ odpověděl Worf, „ale musím to odmítnout.“

Nejdřív si Picard myslel, že se přeslechl, ale čím déle ta slova visela ve vzduchu, tím méně je mohl popřít. Jeho prvotním instinktem bylo zeptat se: „Zbláznil jste se?“ Pak ho napadlo, že Worf proti němu obrátil jeho vlastní vtíp. Ale nic v Klingonově výrazu nenaznačovalo, že žertuje, jen se lehce kroutil na židli, zjevně toužil, aby už toto setkání skončilo a on mohl jít.

Nakonec Picard řekl: „Worfe, asi vám nerozumím.“

„Musím to odmítnout,“ zopakoval Worf.

„Rozuměl jsem, co jste řekl. Nerozumím ale, proč jste to řekl,“ odvětil jemně Picard.

Worf sklonil zrak. V očích mu proběhl záblesk něčeho, co kapitán nedokázal úplně identifikovat. Znechucení? Bolest? „Je to osobní záležitost, pane. Raději bych o tom nemluvil.“

Picard na chvíli ztratil řeč. Potom řekl: „Nadporučíku,

respektuji vaše rozhodnutí a vaše soukromí. Ale ze všech kandidátů máte nejlepší kvalifikaci a osobně bych chtěl jako Jedničku vás. Můžu vás požádat, abyste to ještě zvážil?“

Worf se podíval kapitánovi přímo do očí a Picard tam zahlédl záblesk smutku. „Už jsem se rozhodl, pane.“

Picard si nevěřícně a zklamaně uvědomil, že už není o čem dál mluvit. Narovnal se a formálně pokračoval. „Dobře tedy, pane Worfe. Vraťte se ke svým povinnostem dočasného prvního důstojníka. Doufám, že jste ochoten ve funkci nadále setrvat, nějaký čas mi zabere najít dostatečně kvalifikovanou náhradu.“

Klingon přikývl a se zjevnou úlevou odešel.

Picard ho nenásledoval. Zůstal u stolu a zvažoval, jestli má o Worfově rozhodnutí informovat Hvězdnou flotilu. Worf vypadal rozhodnutý, ale Picardovi něco říkalo, že by měl ještě počkat a dát mu čas.

Kapitán si povzdechl. Už podruhé za dopoledne zjistil, jak moc by potřeboval poradit od Deanny Troi.

*

Worf se vrátil na můstek a opatrně usedl do velitelského křesla. Ignoroval Sáru Naveovou, když se na něj od kormidla letmo potočila se zvědavým výrazem. Nerad si sedal do kapitánského křesla, ze všech míst na můstku *Enterprise* si toto zasloužil nejméně.

Když ho kapitán Picard poprvé požádal, aby převzal místo komandéra Rikera, Worf zvažoval, že odmítne. Ale kapitán v tu chvíli neměl k dispozici žádného jiného vyššího důstojníka, nikoho z původní posádky, se kterou tak dlouho sloužil a která ho dobře znala. Kdyby odmítl, dostal by kapitána do nepřijatelné pozice, protože Hvězdná flotila by musela hledat náhradu. Vzhledem ke kapitánovým

vysokým nárokům a faktu, že většina kvalifikovaných důstojníků byla spokojená se svým současným zařazením, by to trvalo dlouho.

Loajalita nedovolila Worfovi nechat kapitána bez zkušeného prvního důstojníka. Ale doufal, že rozuměl tomu, že jeho pomoc je jen dočasná. Myslel si, že dal jasně najevo, že se nikdy nestane Picardovou Jedničkou nastálo.

Ve skutečnosti byl zmatený i tím, že o něm kapitán vůbec uvažoval. Worfův pocit hanby byl stále natolik velký, že ho považoval za hmatatelný, viditelný ostatním stejně jako klingonská šerpa, kterou nosil každý den přes uniformu.

Seděl sice po tom oznámení v pracovně a díval se na kapitána Picarda, ale obličej, který před sebou viděl, byl tmavý vzhled Benjamin Siska, velitele stanice Deep Space Nine. Slova, která slyšel, byla též Siskova.

Mou povinností jako vašeho kapitána je vám oznámit, že jste se rozhodl špatně. Po tomhle vám nejspíše nikdy nedají vlastní velení.

Siskovo zhodnocení bylo lidsky mírné, až slabošské. Kdyby Worf sloužil na klingonské lodi, přijal by smrt jako spravedlivý trest.

Seděl na můstku a hleděl před sebe na ubíhající hvězdy, když se mu vybavil jiný obličej. Byl bledý a krásný, orámovaný dlouhými hnědými vlasy. Rysy měl mladé a jemné, ale duše za nimi skrytá byla dávná a divoká.

Jadzia. Vzpomínka na manželku nebyla o nic méně bolestná než v den, kdy zemřela.

Kvůli lásce k ní opustil svou povinnost k Flotile. Kvůli lásce k ní se vzdal své cti.

Bylo tomu jen pár let, co se s Jadziou vydali do horké džungle na cizí planetě. Jejich úkolem bylo setkat se s cardassianským špehem, Lasaranem, který měl důležité informace. Informace, připomněl si Worf zkroušeně, které

mohly změnit průběh války s Dominionem... a zachránit tak miliony životů.

Ale Jadzia byla při nečekaném útoku zraněna a pomalu krvácela k smrti. Jako válečnice, kterou byla, plnila úkol, dokud jen mohla, a po boku manžela pokračovala v chůzi zrádným terénem. Nakonec ji ztráta krve donutila se zastavit, byla příliš slabá, než aby ušla další krok. Pokud by Worf pokračoval na místo setkání, nepochybně by zemřela dlouho předtím, než by se pro ni vrátil.

Worfova volba však byla jasná. Buď mohl zachránit život své manželky, nebo uposlechnout rozkazy a pokračovat na schůzku s Lasaranem.

Nejdřív si na Jadziino nabádání vybral rozkazy. Ale s každým krokem, kterým se od ní vzdaloval, jeho odhodlání polevovalo, s každým krokem ho jeho láska k Jadzii táhla zpět, až už jí nedokázal odolávat a vrátil se ji zachránit.

Poté, když už byla Jadzia v bezpečí, ho kapitán Sisko konfrontoval se skutečností, že protože Worf a Jadzia nepomohli Lasaranovi utéct, byl Cardassian zabit a informace, které mohly pomoci v krvavé válce s Dominionem, byly ztraceny spolu s ním.

Nakonec ale osud stejně zasáhl. Jadzia a Worf měli jen několik dalších společných měsíců, než zemřela. Jako oběť, ve špatný čas na špatném místě, byla zabita posedlým gulem Dukatem. Byla to smrt nehodná hrdé válečnice.

Worf ji mohl nechat zemřít hrdou smrtí, při plnění služby v cizí džungli. Mohl jí ponechat čest a zachovat si svou.

Kapitán Sisko měl pravdu. To on, Worf, se špatně rozhodl. A i když Hvězdná flotila byla ochotná odpustit jednomu ze svých důstojníků takovou chybu v úsudku, Worf nebyl. Být prvním důstojníkem na *Enterprise* by znamenalo, že by se občas ocitl ve velení jedné z nejlepších lodí ve flotile – odpovědnost, které nebyl hoděn.

Picard setrval ve své pracovně. Worf předpokládal, že kontaktuje velení Hvězdné flotily, aby oznámil, že potřebuje nového prvního důstojníka.

Když se Picard konečně objevil, Worf se postavil do pozoru, připravený předat můstek. Ale kapitán prošel kolem, aniž by se na kohokoli podíval. „Pokračujte,“ řekl stroze a rychle zamířil do výtahu.

Když byl pryč, Worf s povzdechem znovu usedl do velitelského křesla. Na obrazovce před ním byly hvězdy, ale vše, co viděl, byla Jadziina tvář.

Picard Hvězdnou flotilu vůbec nekontaktoval, místo toho se rozhodl počkat. Jeho rozhodnutí nemělo žádný logický důvod, byl za ním jen pocit, že ho brzy napadne způsob, jakým Worfa přinutí povýšení přijmout. Možná to bylo bláznovství, *Enterprise* potřebovala stálého prvního důstojníka, a čím dříve bude Flotila informována o Worfově rozhodnutí, tím dříve mohou někoho najít.

Nalezení důstojníka kalibru Willa Rikera (anebo Worfova, když se to tak vezme), který by byl volný k přeložení, nebude snadné.

Stejně jako nebylo snadné najít náhradu za Deannu Troi.

Picard na Deannu pomyslel a usmál se. Co by asi řekla, kdyby věděla, že se zrovna rozhodl Worfa ignorovat v naději, že změní Klingonův názor?

Ve své mysli slyšel její hlas, plný upřímnosti a ohleduplnosti, s nádechem zvláštního hrdelního betazoidského přízvuku:

Kapitáne, dobře víte, jak tvrdohlavý dokáže Worf být. Je tu asi taková šance, že změní názor, jako...

Picard za ni v duchu doplnil imaginární konstatování.

...jako že já změním svůj?

Představil si, jak vážně přikyvuje, se zábleskem humoru v černých očích. *Přesně.*

Picardův úsměv zmizel. Nikdy nebude možné nahradit Deannu, posteskl si, nebo přátelství, které mezi sebou měli. Bylo jasné, že nová poradkyně nebude vůbec jako ona. Vlastně velení trvalo dost dlouho přesvědčit ho, i přes její dokonalou kvalifikaci, že se hodí pro *Enterprise* a jejího kapitána.

Picard se zaměřil na lodní poradkyni z dobrého důvodu. Předtím, cestou na můstek, obdržel informaci, že raketoplán přivázející Deanninu nástupkyni bude brzy v dosahu transportéru.

Uprostřed zamyšlení mu zapípal komunikátor. Stiskl odznak. „Picard slyší.“

„Praporčík Luptowski, transportní místnost dvě, pane. Nová poradkyně dorazí přibližně za dvě minuty.“

„Jsem na cestě.“

*

Picard stál vedle operátora transportéru, čerstvého rekru-ta z Akademie, snad alespoň dvacetiletého, a sledoval, jak se před ním na plošině zářivé miasma mění v humanoidní tvar.

Nejdřív se objevilo tělo. Bylo malého vzrůstu, velmi štíhlé, rozhodně ženské. Následovaly vlasy modročerné barvy, s pečlivě zastřiženou ofinou, která částečně zakrývala vysoké čelo a šikmé obočí. Oči pod těžkými víčky byly veliké a téměř tak tmavé jako Deanniny, nos měla dlouhý, úzký a rty klasického tvaru poupěte. Uši byly jedinečně tvarované, posazené blízko u hlavy a končily v ostrých špičkách. Renesanční krása jako ta její působila v uniformě Flotily nemístným dojmem. Kdyby někdy Leonardo da Vinci nakreslil svatého nebo anděla s vulkánskými rysy, vypadal by takhle, přemýšlel Picard.

Její výraz byl vyrovnaný a šťastný. Picard nikdy nepotkal

Vulkánce, vyzařujícího onu vlastnost, kterou lidé nazývají charisma, ale tato žena ji měla. Přeměřila si Picarda, praporečika Luptowského a celou transportní místnost jediným všeobjímajícím pohledem, který byl plný dech beroucího intelektu a pozornosti k detailům.

Sešla z plošiny a lehce, s respektem pokývla na Picarda. „Kapitáne Picarde,“ její hlas byl strhující, autoritativní, větší než její fyzická forma, vyrovnal se i kapitánovu nejzvučnějšímu velitelskému tónu. „Zdravím vás, jsem poradkyně T’Lana.“

Picard se neusmál, chtěl být citlivý k její vulkánské nechuti k projevování emocí, ale její uvolněné, vlídné chování mu dovolilo vyjádřit vřelost ve výrazu a intonaci. „Poradkyně. Vítejte na palubě *Enterprise*.“

Jeho srdečnost byla upřímná, ale skrývaly se za ní mírné rozpaky. Zažádal samozřejmě o dalšího Betazoida, ale těch bylo ve Flotile jen pár a o jejich empatické schopnosti byl velký zájem. Zvykl si mít výhodu v tom, že věděl, co jeho protivníci cítí, dokonce i přes vesmírný prostor.

Ale velení mu promptně zdůraznilo T’Laninou kvalifikaci. Její poradenské schopnosti byly vybroušené více než dvěma dekádami služby v Hvězdné flotile. Část kariéry strávila specializací na diplomatické poradenství, radila velitelům, kteří vyjednávali mír mezi válčícími skupinami. Díky tomu bývala častokrát převelena, vždy tam, kde jí bylo nejvíce třeba. V poslední době však měla trvalé umístění na palubě lodi *Indefatigable*. Když byla loď zničena v boji, T’Lana dostala vyznamenání za záchranu zraněných kolegů. Poté si zažádala o přeložení na *Enterprise*, hned jak se uvolní místo.

Její záznam byl prvotřídní. Měla vulkánský chlad, potřebný k uklidnění horlivých nepřátel, ale zároveň měla schopnost vcítit se do pohnutek a charakteru bytostí mnohem emocionálnějších, než byla ona sama. Získávala

vyznamenání za vyznamenáním, za každý doutnající konflikt, který uhasila, každou odvrácenou válku, každý zastavený boj.

Sice se nemohla vyrovnat schopnostem Troi „přečíst si“ jinou bytost na jiné lodi či planetě, ale její nadání coby dotykového telepata bylo nevídané. Většina Vulkánců celá léta trénovala rozvinutí svého talentu. Ona léta pracovala na jeho potlačení.

Picard byl poctěn, že ji má na lodi. A i když si byl jistý, že bude *Enterprise* sloužit bezchybně, osobně měl trochu obavy, jestli bude schopná poskytnout mu soukromé rady. Deanna byla vřelá, pečující, neodsuzující přítelkyně, před kterou mohl poodhalit nitro, které mohl sdělit své nejobleštěnější pocity. Bez Deanniny pomoci by se nikdy emocionálně nevzpamatoval ze zážitků coby Locutus.

Jak jen mohl plakat nebo vyjádřit své obavy Vulkánce?

Picard tu otázku setřásl. Děsivá zkušenost jako tato se stávala jen jednou za život. Navíc už nebyl čas na pochybnosti, učinil přeci jasné rozhodnutí T'Lanu jako novou poradkyni přijmout. Teď byl čas si na tuto změnu zvyknout a místo utápění se v minulosti ji co nejlépe využít.

„Chcete doprovodit do své kajuty a odpočinout si?“ zeptal se zdvořile.

„Ne,“ odpověděla.

Ach, první známka vulkánské příkrosti.

„Jsem zcela odpočatá, kapitáne. Raději bych začala se službou.“

„Dobrá,“ ukázal Picard ke dveřím. „Pojďme tedy na můstek.“

Jak procházeli chodbami, začal diskuzi o současné nejpálčivější záležitosti. „Jak jsem pochopil, máte zkušenosti s jednáním s Trexatiany.“

Její záznamy procházel nejméně tucetkrát a velmi dobře znal její minulost. Trexatiané byli záškodníci, kteří

nedávno přišli k warpové technologii a neměli pražádný respekt k ostatním kulturám. Před několika lety začali s drancováním dvou dalších planet, T'hirady a Xochinu, ve vedlejší sluneční soustavě. Jejich oběti byli technicky vyspělejší než T'rexatiané a urputně se bránily. Mezi všemi třemi vypukla válka, v níž ani jedna strana neměla zájem vyjednávat o míru, až do chvíle, kdy T'hiradané zažádali o členství ve Federaci a pomoc od Hvězdné flotily.

T'Lana radila admirálu Yamaguchimu a jeho diplomatickému týmu a byla přítomna u vyjednávání. Mise byla nevídaně úspěšná a T'rexatiané, přestože odmítli vstoupit do Federace, podepsali smlouvu, kde se zavázali nepořádat nájezdy na sousedy. Slib dodrželi... tedy až doteď.

Nyní drancovali planetu ve svém vlastním systému, Repok, aby získali vzácnou rudu, vadinit, nedávno objevený jako lék na nemoc, která T'rexatiany sužovala. Nájezdy začaly lstivě, T'rexatiané zamaskovali své lodě a prováděli tajné důlní práce. Minerál přenášeli přímo do svých skladových prostor. Ale Repokové brzy zjistili své ztráty, vzhledem k tomu, že vadinitovou rudu těžili také, a nebyli ochotní ji rozdávat, protože vadinit používali jako měnu.

Brzy vypukla válka. Repokové byli ve velké nevýhodě. Měli jen warp první generace, který velmi omezoval možnost obrany. T'rexatiané byli technicky mnohem vyspělejší a čím dál bezostyšnější ve snaze získat vadinit. Používali fázové zbraně k vyvraždění repokských horníků v dolech, které potom zabrali. Poměrně rychle zničili většinu repokské obrany. Domorodci začali sestavovat pozemní vojsko, aby se t'rexatianskou invazi pokusili zastavit.

Repokové si uvědomovali, že proti nepříteli nemají šanci, a tak kontaktovali Hvězdnou flotilu, aby zasáhla. Zpočátku odmítali návrhy Federace, ale nyní byli ochotní se k ní přidat, aby se vyhnuli zničení svého lidu a světa.

„Přibližně před sedmi lety jsem krátce pracovala s představiteli Trexatianů na řešení konfliktu,“ řekla T’Lana. „Během té doby jsem se také zúčastnila delegace na Repok, na pozvání frakce se zájmem přidat se k Federaci.“

Picard nazdvihl obočí. „Skutečně?“ Nezahlédl v jejím záznamu zmínku o oné misi, ale na druhou stranu, jednalo se o velmi dlouhý seznam čítající stovky misí v průběhu dvaceti let. „Co si myslíte o kultuře Repoků? Co je žene kupředu?“

Byl zvědavý, záznamy o nich v lodním počítači byly kusé. Mnohem více informací měli o Trexatianech díky předchozí válce. Byli soutěživou rasou se zálibou v technologiích, jejich fyzický vzhled a schopnosti byly vylepšené protetickými očima, končetinami, kybernetickými implantáty. Barva očí a vlasů, stejně jako struktura obličeje, se neustále měnila, kůži si barvili a leptali, aby vytvořili zajímavé vzory. Vzácné kovy a drahokamy si vkládali do očí, uší, na kůži, vplétali do vlasů. Jejich kultura stavěla krásu nade vše ostatní, tedy kromě schopnosti ukrást z vedlejších planet, co se dalo.

Repokové byli na druhou stranu vytáhlí, oranžově zbarvení lidé s neprůhlednými bílými očima, hrubými rysy a velmi malou rasovou odlišností. Picard o nich nic víc nevěděl, kromě toho, že jejich technologie byla zaostalá za Trexatiany a pravděpodobně nějakých dvě stě let za Federací.

„Cení si sociální spolupráce a finanční nezávislosti, při které jednotlivec není zátěží pro společnost. Neúčelné umění považují za frivolní. Jsou izolacionisté, ale ne xenofobové. Touží po existenci bez vnějších zásahů, mají pramalý zájem o to, jak by jejich kultura nebo technologie mohla být vylepšená kontakty s jinými světy,“ odmlčela se. „To byla před sedmi lety naše největší výzva, když jsme se setkali s jejich představiteli. Jediným důvodem, proč nás

nyní kontaktovali, je, že zoufale potřebují naši pomoc. Ale nyní budeme muset překonat ještě náročnější problém.“

„A to?“

Konverzace na chvíli utichla, když se ocitli u výtahu a nastoupili. „Mústek,“ rozkázal Picard a potom se otočil k T’Laně, která stála vedle něj.

Když se výtah dal do pohybu, odpověděla na jeho otázku. „Bigotnost. Protože Repokové kladou velký důraz na sociální spolupráci, nesnesou krádeže a sebeobohacování na úkor jiných. Shledávají trexatianskou kulturu morálně odpornou, její lid marnivý a zkorumpovaný. To společně s rozhořčením nad vraždami jejich občanů a invazemi do dolů, samotného základu jejich platebního systému, bude nejobtížnější překážkou na cestě k míru a přijetí trexatianské kultury.“

„Předpokládám,“ řekl Picard, „že Trexatiané považují Repoky za zpátečnické a naivní.“

T’Lana souhlasně přikývla. „Navíc fyzicky odporné. A k tomu nechápou jejich nedostatek estetického citění. Z tohoto důvodu si každá ze stran myslí, že je morálně nadřazená té druhé. To bude největší překážkou na cestě k trvalému míru. Zjevně naše snaha pomoci Trexatianům být otevřenější k jiným kulturám skončila neúspěchem...“

Jak Picard poslouchal, vyvstal mu na mysli komentář, že pokud rychle nezasáhnou, bez vadinitu budou Trexatiané brzy zdecimováni chorobou. Ale jak T’Lana pokračovala, její hlas se ztrácel a stal se nesrozumitelným jako vzdálený bzukot hmyzu.

V hlavě mu narůstal tlak, a brzy i ono bzučení zaniklo v tlukotu jeho srdce.

Picard zamrkal a zamračil se ve snaze ten pocit setřást a soustředit se na slova, která vytvářely T’Laniny andělské rty, ale vše, co slyšel, byl zvuk v jeho hlavě.

Virus, rozhodl se. Nebo zbytkový pozůstatek dávno

odstraněného Shalaftova syndromu. Po službě si udělá čas probrat to s Beverly.

T'Laniny rty se přestaly hýbat a místo toho ho se zjevnou zvědavostí zkoumala.

Sval v jeho tváři sebou zaškubal.

Vrátil se strach ze snu uplynulé noci, prudký, náhlý a nevyhnutelný. Hučivý tlukot srdce, který mu plnil uši, se proměnil – nebo jím snad vždy byl – ve sbor vzdáleného šepotu.

To není možné, říkal si Picard s nezměrnou silou, s nezměrným vztekem. Nedovolí noční můře způsobené dávnými událostmi, aby se stala skutečnou. Ať se dělo cokoli, nemělo to nic společného s Borgy. Nemohlo to mít s nimi co do činění. Jejich zbytky byly roztroušené, bezmocné, bez královny, která by je řídila. Měl to potěšení neskutečnou silou zrozenou z adrenalinu a zoufalství sám zlomit královnin plazivý nelidský vaz. Admirál Janewayová jim v kvadrantu Delta zasadila ještě těžší ránu. Picard četl hlášení, které následovalo triumfální návrat *Voyageru*. Borgové byli rozprášeni. Ztracení, bez přístupu k značné části své transwarpové sítě. Nemohli se tak rychle dát znovu dohromady.

Byl to určitě jen příznak fyzické nemoci nebo nervové dysfunkce. Překoná to, doprovodí T'Lanu na můstek a při nejbližší příležitosti dá vědět Beverly.

T'Lana opět promluvila, krátkou větu, a potom se odmlčela v očekávání odpovědi. Bojoval s chaosem uvnitř své hlavy a snažil se zaměřit na její slova. Neslyšel je, ale dokázal odezírat.

Kapitáne Picarde. Je vám špatně?

Otevřel ústa, aby odpověděl a ujistil ji, ale nevydal ze sebe hlásku, jako by byl stále uvězněný ve snu, neschopný nalézt svůj hlas.

Kapitáne Picarde?

S trýznivým úsilím se mu podařilo ze sebe dostat slova: „Jsem v pořádku.“

Neslyšel se říkat „Jsem“. Ale s „v pořádku“ tlak zmizel stejně rychle, jako se objevil, šepot z jeho mysli vymizel. Jeho hlas zněl najednou překvapivě hlasitě. Svět se vrátil do normálního stavu se znepokojivou rychlostí. S citelnou úlevou si oddechl.

T’Lana se na něj dívala v klidném očekávání.

„Jen mě bolí hlava,“ řekl Picard, rozčilený vlastním mrzkým vysvětlením. Nedokázal si představit, jak musel během uplynulé chvíle před Vulkánkou vypadat.

Tvářila se, že jeho výmluvu přijala, a neřekla nic dalšího. Pokračovali v tichosti v jízdě, zatímco si Picard v duchu opakoval mantru:

Není to, jak se zdá. Musí tu být logické vysvětlení. Není to, jak se zdá.

Nejsou to Borgové.

2

Beverly Crusherová na ně čekala na můstku.

Naštěstí neměla žádné urgentní lékařské povinnosti, které by jí bránily přivítat novou poradkyni. Navíc byla ráda, že má další šanci po očku dohlížet na Jean-Luca.

Beverly to samozřejmě nedala najevo, ale měla o něj strach. Ta noční můra ho zasáhla víc, než přiznával, a ráno ve strojovně se zdál poněkud... rozhozený. Ne sám sebou. Zнала ho celá desetiletí a jejich přátelství se za ta léta vyvíjelo stále intimnějším směrem, až si nakonec vyznali lásku.

Zнала každý odstín jeho nálad dost dobře na to, aby věděla, že je stále znepokojený. Ale bylo to víc než rozrušení ze snu nebo vzpomínek na to, co mu Borgové kdysi provedli.

Bylo v tom něco víc, něco nikoli emocionálního nebo fyzického, něco, na co nedokázala zcela přijít. Stalo se něco nezvyklého, o čem jí ještě musel říct. Ať to bylo cokoliv, trápilo ho to dostatečně, aby to před ní skrýval.

Ráno se snažila, seč mohla, to ignorovat a soustředila se na své povinnosti. Až bude připravený, promluví si s ním o tom, věděla, že v tom mu může věřit.

Zatím stála vedle Worfa, který seděl v kapitánském křesle. Klingon nikdy nebyl na zbytečné řeči, ale dnes dopoledne se zdál zamklější než obvykle. Beverly věděla, že Jean-Luc už mu oznámil jeho povýšení na hodnost stálého prvního důstojníka... ale dle jeho temné nálady to setkání neproběhlo, jak ho kapitán naplánoval. Původně, když přišla na můstek, měla v plánu mu gratulovat, ale stačil jí jediný pohled na něj, aby se rozhodla mlčet.

Takže tam nyní stála s rukama založenýma na prsou a tiše se s Worfem dívali na hvězdy před sebou. Zbytek posádky na můstku si povšiml Worfovy nálady, napětí viselo ve vzduchu a obklopovalo je jako mlha.

Beverly se ulevilo, když za sebou uslyšela zvuk dveří turbovýtahu. Otočila se s připraveným úsměvem, aby uvítala kapitána a novou poradkyni.

Ale z výrazu v Picardově tváři jí úsměv zamrzl na rtech. Kdo kapitána neznal jako ona, by si ničeho nevšiml, ale Beverly viděla za jeho přepečlivě klidnou tvář. Svaly mezi obočím byly napjaté a svažtělé k sobě, a zatímco jeho výraz byl vřelý a přívětivý, viděla skrz něj, viděla vyděšený, uštvaný pohled jeho očí. Cokoli ho předtím trápilo, udeřilo znovu, a to silně.

V tu chvíli se rozhodla ho na to zeptat, jak jen to bude možné. I kdyby ho musela poslat na ošetřovnu pod záminkou lékařské prohlídky. Nemohla dále čekat, až za ní přijde s vysvětlením. Tohle byla tvář muže, který potřeboval její osobní i profesní pomoc.

Jean-Lucův pohyb po můstku neprobíhal v obvyklém rázném a přímočarém tempu, ale šel pomalejším „diplomatickým“ krokem, který si obvykle rezervoval pro provádění návštěv. Nejnovější členka posádky šla vedle něj, došli k Beverly a zastavili se. Worf opustil kapitánské křeslo a s nezvyklou horlivostí stál v pozoru.

„Poradkyně T'Lano,“ řekl Jean-Luc laskavým tónem

bez známky útrap, „tohle je má hlavní zdravotnická důstojnice, komandér Beverly Crusherová.“

„Doktoro.“ Poradkyně ladně přikývla; její vystupování postrádalo upjatou formálnost většiny Vulkánců. Zdála se až nezvykle uvolněná v přítomnosti lidí. Zajisté to vysvětlovalo, proč obdržela vyznamenání za diplomatickou práci a poradenství, byla to její schopnost přizpůsobit své chování okolí, aby se členové jiných kultur cítili příjemně. „Je mi potěšením vás poznat.“ Byla malá, o celou hlavu nižší než Beverly, štíhlé postavy a krásná způsobem, který by lidé označili za „klasický“. Těžká víčka jejích očí jí propůjčovala zasněný výraz, neladící s vulkánskými rysy.

„Potěšení je na mé straně, poradkyně,“ přikývla Beverly v odpověď, ohromená, že někdo z T'Laniny planety se nebojí vyhnout slovu „potěšení“.

Picard ukázal ke kormidlu. „A toto je poručík Sára Naveová.“

Naveová se otočila v křesle, bledý pihovatý obličej měla rozzářený i přesto, že byla představena bytosti, jejíž rasa tyto projevy emocí neschvalovala. Přesto se T'Lana nezdála být v rozpacích. Beverly měla Sáru Naveovou ráda, i když ji znala jen jako pacientku. Před několika měsíci Naveová krátce po návratu z výsadku onemocněla cardassijským pneumovirem. U lidí se jednalo o vzácné onemocnění, často smrtelné, ale Naveová to nějak ustála. Zatímco se zotavovala, bavila zdravotnický personál svým třesnutým smyslem pro humor a historkami o eskapádách z Akademie, a to i přesto, že jí bylo fyzicky zle. Crusherová později zjistila, že mezi členy posádky *Enterprise* má pověst šprýmaře. Ale ve službě byla vážná.

„Poradkyně,“ řekla Naveová. „Vítejte na palubě.“

„Děkuji,“ odpověděla T'Lana. „Jsem tady ráda.“

Picard pohlédl směrem k Worfovi, ani jeden se druhému nepodíval zpřímá do očí. „A toto je můj... první důstojník,

nadporučík Worf.“ V Jean-Lucově hlase bylo slyšet krátké zaváhání. Beverly mohla jen hádat, že slovo, které vytanulo kapitánovi na mysli, ale neřekl ho, bylo dočasný. Kradmo se na Worfa podívala. Klingonova široká ramena byla strnulá a sevřená. Cítil se v kapitánově přítomnosti nepohodlně, což znamenalo, že se během jejich ranní schůzky skutečně stalo něco nepříjemného, ale nedokázala si představit, co by to mohlo být. Worf zajisté neměl žádný důvod odmítnout povýšení.

Worf obrátil pozornost dolů k Vulkánce. „Poradkyně T’Lano,“ řekl upjatě. „Je mi ctí vás poznat.“

T’Lana mu zpříma pohlédla do očí a tiše si ho prohlížela. Klid a půvab, se kterým na můstek přišla, z ní vyprchal. Nic se v jejím postoji nebo výrazu nezměnilo, ale i bez jediného pohybu svalů, aniž by jen přimhouřila oči, se jí podařilo dát najevo něco bližícího se... nelibosti. Beverly napadlo, jestli její schopnost jednat s posádkou nechválila předčasně. Buď se T’Lana necítila tak pohodlně při jednání s Klingony jako při jednání s lidmi, anebo tam probíhalo ještě něco jiného.

„Nadporučíku,“ odpověděla T’Lana s pomalým příkývnutím, než se otočila k Picardovi. „Ráda bych poznala zbytek vyšších důstojníků, až na to bude vhodná doba, kapitáne.“

*

Worf si nemohl nemyslet, že se od něj poradkyně otočila kousavým způsobem. Běžně by vzal její lakonické chování jako typicky vulkánskou vlastnost, ale bylo v tom něco víc, bylo to téměř emocionální. Nemohl zcela zastřít zvědavost, obzvláště když viděl, že i doktorka Crusherová si všimla něčeho neobvyklého.

Nikdy nepotkal Vulkánce, který by byl otevřeně hrubý, ale poradkyně T’Lana mu nepřišla jako průměrná

Vulkánka. Pro Worfa bylo pravidlem, že neměl rád většinu příslušníků jejího druhu: byli odměření, chladní a neschopní zakrýt nechuť, kterou cítili v přítomnosti více emocionálních bytostí. T’Lana byla jiná. Worf ji pozoroval od chvíle, kdy vstoupila na můstek. Zdála se uvolněná, osvobozená od typických rozpaků. Očividně se mezi povětšinou lidskou posádkou cítila pohodlně. A v jejím pohledu bylo něco – nebo se mu to jen zdálo? – bližícího se vřelosti. Tedy jen do doby, než ho obrátila k němu.

Nyní, když se otočila, Worf si povšiml jemnosti jejich rysů. Když poprvé začal žít mezi lidmi, považoval obličej jejich žen za lehce odpudivé: nosy byly příliš úzké a krátké, rty příliš tenké, zuby moc malé a rovné. Hladkost jejich čel byla nudná a beztvářá.

Časem je však přijal a začal oceňovat. A na Jadzii začal vidět věci, které ho kdysi urážely, přímé, rovné, jemné rysy, jako křehké a krásné.

Poradkyně T’Lana byla krásná tím samým způsobem.

To vědomí ho zaskočilo, protože od Jadziiiny smrti se snažil si takových věcí nevšimnout. Vlastně učil poručíka Naveovou používat *bat’leth*, a ani si vlastně pořádně neuvědomil, že je žena. Nemohl ale popřít, že ho nová poradkyně i přes chlad projevovaný vůči němu přitahuje.

*

Beverly se snažila reagovat na situaci co nejpřiměřeněji. T’Lanino nenápadné odbytí Worfa bylo pro většinu osazenstva můstku nepovšimnutelné, ale doktorce přišlo, že se k němu T’Lana obrátila zády.

Jean-Lucovo chování zůstalo klidné, i když rychle, překvapeně mrknul. „Samozřejmě, poradkyně,“ odpověděl. „Nadporučík La Forge zrovna dokončuje úkol ve strojně. Představím vás, až bude k dispozici. Mezitím,